

SVATÁ HORA

ČÍSLO 4 • 2007

Rozhovor s Arthurem Bienerem II.

Kněžské svěcení

Korunovace

Pamětní medaile k 275. výročí Korunovace

Dobrá kniha – Er war mein Freund

Kázání Mons. Marka Solczyńského

Svatosti - milníky na cestě k Bohu III.

OBSAH

Úvodník

Posaď se na místo **3**

Naše pravidelné otazníky

Rozhovor s Arthurem Bienerem II. **4**

Zprávy

Zprávy ze Svaté Hory **11**

Opravy na Svaté Hoře **12**

Kněžské svěcení **13**

Primice **14**

Korunovace **15**

Pamětní medaile k výročí Korunovace **16**

Spiritualita

Dobrá kniha – Er war mein Freund **17**

Homilie Mons. Marka Solczyrského **20**

Svatosti – milníky na cestě k Bohu III. **23**

Informace

Bohoslužby, exercicie, úřední hodiny **24**

Posaď se na místo, kam patříš

Když přicházíme na nejrůznější slavnosti – na křtiny, na svatbu nebo se dostaneme do nějaké společnosti při rozmanitých příležitostech, býváme plni rozpaků, kam si stoupnout nebo sednout. Nevíme, kde je naše místo. O této situaci hovoří i Ježíš, když pozoruje stolovníky při jedné ze slavností, na níž byl pozván. Obraz hostiny je mu příležitostí dát nám lekci z pokory a skromnosti, což jsou vlastnosti, které nás mohou učinit skutečně velkými.

Pokorný člověk je druhým sympatickým a v životě se pohybuje s jistotou, protože zná své místo.

Život současného člověka je často bohužel jeden velký a ustavičný boj o první místa, a to nejen ve sportu, ale prakticky ve všech oblastech. Někdo si takové místo vybojuje ostrými lokty, jiný svou pílí a snahou, dalšímu takový úspěch s trochou štěstí více méně spadne do klína bez námahy.

Nikdo nám však nezaručí, že pozici, ke které jsme dospěli, nemůžeme ztratit.

Jediná pozice, ze které nás nikdo nevyhodí, je místo poslední, které vědomě zaujímáme s tím, že jsme si na tento svět nic nepřinesli a ani si nic neodneseme. Vše podstatné je darem Božím.

Snad ještě nikdy nebyl způsob lidského sebehodnocení a přeceňování tak silný jako dnes, životní styl současného člověka nám přímo zakazuje, abychom se stávali těmi chudáky na posledním místě.

Posaď se na místo, kam patříš, na místo poslední. Nepovyšuj se a nebuď pyšný, nebuď příliš sebejistý, dělej, co můžeš a umíš. Ale nikdy ze sebe neďalej víc, než jsi. To je cesta k povýšení po Boží pravici, cesta k trvalému úspěchu, cesta do nebe.

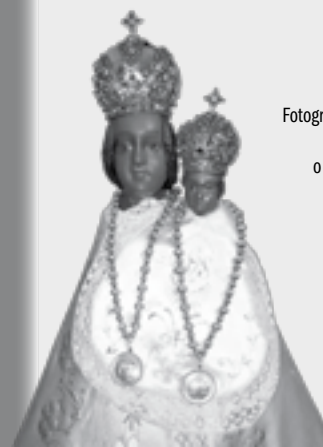
P. Roman Janáč, CSsR

„Eucharistická přítomnost obětovaného Pána zůstává zachována i po skončení slavení eucharistie. Můžeme Pána uctívat a adorovat ve svatostáncích našich kostelů.

A jednou v roce, na Boží tělo, jej vynášíme v zlatem tepaných monstrancích do ulic našich vesnic a měst, abychom tak ukázali, že Kristus není pouze správcem církevního majetku, ale že je Pánem světa.“

Joachim kardinál Meisner,

Promluva o slavnosti Božího těla, 7. června 2007

Fotografie na 1. straně obálky:
Mons. Marek Solczyrský
o Korunovaci, 17. 6. 2007

Fotografie v časopise:
Stanislav Příbyl,
Jan Traxler,
Miroslav Zelenka
a archiv Svaté Hory

Cestování je utváření pocitu domova

V pokračování rozhovoru s Arthurem Bienerem se dozvíme, jak se vypracovat z nuly k docela slušné životní úrovni, jak dobře investovat do poznání a rodiny, prohlédneme si Augsburg, seznámíme se s některými významnými osobnostmi tohoto města. V průběhu se k rozhovoru připojí i Arthurova žena Irene a dostaneme recept na dobré manželství.

Zdá se, že přijít k bytu v Bavorsku bylo mnohem snazší, než kdysi v Československu...

To ano. Hlavně zdůrazňuji, že v Bavorsku nám chtěli pomoci, zatímco u nás to byla šikana, protože jsem byl Němec a ještě věřící. V pětadvacátém roce jsme museli opustit rodný domek v Těšíně do 72 hodin. Pak jsme hledali byt a já jsem chodil léta každou středu na bytový úřad, aby nám něco přidělili. Byli jsme odpad české společnosti, a tak jsme stále slyšeli: ne, ne, ne a zase ne. Až z vojny se mi podařilo přes našeho kapitána na štábu něco sehnat. Říkal jsem mu: „Tak já tu mám sekát dobrotu a doma žiju jak mravenec. Jsme tři lidi v jednom pokoji.“ Deset let jsem spal na lavici. On nato: „Toto nemůže být, vzorný voják, vzorný

dělostřelec, odznak PPOV a tak bydlet.“ Pak přes nátlak vojenského štábu nám národní správu našeho rodinného domku zrušili. Správce se musel vystěhovat a my jsme se pak po mnohých úpravách mohli po deseti letech nastěhovat do vlastního obydlí.

Po přistěhování do bytu v Augsburgu začala nová kapitola vašeho života. Čím ses v Německu začal živit?

Našel jsem si práci v samoobsluze. Převzal jsem takový malý supermarket jako vedoucí, bylo tam jen asi dvanáct zaměstnanců. To byl začátek. Jenomže distribuce v Československu a v Německu, to bylo nebe a dudy. To se nedalo srovnat. Sortiment, nároky, dokonalost, čistota. Za jeden rok jsem z toho dostal vředy na dvanácterníku, onemocněl jsem, a to těsně před Vánoce. Už jsem nemohl, svíjel jsem se bolestí.

Deset týdnů jsem byl na nemocenské. Můj lékař, který měl šest dětí a pocházel ze Slezska, mi řekl: „Čím jste vyučený, co máte za kvalifikaci? A to děláte v tom podniku za 1450 marek? To já vám najdu něco jiného!“ A ten charakterní muž mi našel práci. Když k němu přicházeli dealeři s léky, tak se každého ptal, jestli někoho nepotřebují. Dával mi potom vizitky do schránky. Říkal mi k tomu: „Prosím Vás, jděte tam a tam, když se to povede, vyděláte si mnohem více.“ Opět jsem byl v nevýhodě. V Čechách jsem byl Němec a v Německu Čecháček. Nakonec se to povedlo. Napsal jsem životopis a absolvoval pohovor. Byla to francouzská firma. Když jsem jim řekl svou představu o platu, zdál jsem se jim příliš skromný. Říkal jsem si tehdy: „Když mám teď 1450 marek, mohl bych si říci 1800 marek.“ Ostatní chtěli 2500 nebo 2800 marek. Tak mě vzali.

Následovalo tvrdé školení, zatímco manželka trpěla doma s dětmi. Byla s nimi většinou sama, já neměl možnost podílet se ani na rodinném životě ani vychovávat děti. Doma jsem se téměř nevyskytoval. Bylo to tvrdé a nebylo to jednoduché. Třikrát v roce jsem byl na školení, což znamenalo být tak čtyři až pět týdnů pryč. Říkal jsem si: „Vydělám peníze, musím, musím, jinak to nejde, jinak nemůžeme existovat.“ A tak jsme se dopracovali aspoň nějakého majetku. Nebyli jsme nijak zvlášť bohatí, ani jsme majetek nepotřebovali, protože nejsme ty typy. Pro nás byla a je na prvním místě rodina a k rodině patří děti, a chtěli jsme, aby se měly alespoň tak dobře jako my.

To znamená bydlet ve vlastním, je ve vlastním bydlet, nebýt nájemníkem a nebýt tak závislý na nějaké šikaně. Na tom pracujeme až dodnes, dnes například pomáháme synovi, aby mohl splatit byt, který si koupil. Když má tři děti a průměrný plat, tak je to těžké a potřebuje naši pomoc.

Jak vypadala práce u té firmy?

Byla to francouzská firma se sídlem v Lyonu, německá centrála byla v Essenu. Když jsem tam nastoupil, byla to společnost v zrodu, která měla roční obrat dvacet miliónů marek, když jsem odcházel do důchodu, měla obrat tři čtvrtě miliardy. Měli jsme tedy úžasné úspěchy, prodávali jsme málo, ale velmi dobré preparáty, čili jsme měli stále úspěchy. Na začátku jsem se slabě ohodnotil, ale měl jsem úžasné nadřizené, byli to opravdoví křesťané. A tak mi za rok zvýšili plat o 300 marek a na Vánoce přidali dalších 400. Když jsem byl na začátku tak skromný, tak se mi za to později revanšovali. Postupně to stoupalo a stoupalo, až jsem skončil s platem deseti tisíc marek. Ve dvaašedesáti jsem musel jít do důchodu. Byl bych rád pracoval až do pětadesáti, ale přišla devadesátá léta, východní Německo, finanční injekce, špatné investice a ekonomická stagnace. Myslím si, že se může dělat obchod s normálními lidmi, ale nelze jít mezi ubožáky, kteří mají prázdné kapsy, a dělat s nimi obchody. V tomto stavu byli východní Němci. Neměli peníze, a tak se tam ani nedalo nic prodat. Tam se všechno začínalo teprve měnit ze socialistického v normální ekonomiku. Byl jsem šťastný, že byla firma úspěšná, i když to byla těžká práce. Byl jsem stále v práci a na cestách, ale snažil jsem se vyšetřit si co nejvíce času pro rodinu. Měl jsem být třeba celý týden pryč, ale snažil jsem se přijet už ve čtvrtek. Po cestě jsem telefonoval manželce: „Sbal kufry, sbal děti, já přijedu, jenom se umyji a jedeme zase dál, do Alp, do Rakouska nebo do Švýcarska.“ Tak jsme zase na celé čtyři dny odjeli a byli spolu.

Za tři roky jsem s přehledem najezdil třeba dvě stě tisíc kilometrů a kupoval jsem nové auto. Chtěl bych ale říct, že jezdit sám a jezdit s rodinou je obrovský rozdíl. Když jsem jezdil sám, měl jsem kolikrát i strach. Když jsem ale měl rodinu v autě a jelo se nedaleko, do Švýcarska nebo do Rakouska, bylo to úplně jiné. Je dobré, že bydlíme na jihu Německa, nedaleko od Alp.

Co tě nejvíce oslovilo na cestování?

Cestování jsme nechápali jako luxus, ale spíše jako obdarování, obohacení. Nejenom našeho života, ale především obzoru dětí. Díky cestování poznaly jinou mentalitu, jiné možnosti, jiné kraje, jiné klima. Vždycky jsme si říkali, že cestování má větší hodnotu, než kdybychom někde měli postavené tři velké domy. Ty by nám nepřinesly to, co jsme získali cestováním, poznání je kapitál. Cestování je také utvrzení pocitu domova, protože se člověk rád domů vrací.

Máme tak krásný domov, tak krásný kraj, že jsme nemuseli cestovat ani příliš daleko. Byli jsme i v zámoří, kde jsme navštívili Kanadu, USA, severní Afriku a Austrálii. Ale nejvíce jsme se toulali po Evropě. Po všem tom cestování jsme došli k názoru, že Evropa od Malty až po Norsko je ráj a že nikam jinam ani jezdit nemusíme. Koneckonců se

velkoměsta dnes staví všude stejně. Dívat se na mrakodrapy je velmi únavné, ale vidět krásnou a rozmanitou přírodu od Itálie, Španělska, Portugalska a těch nejjihnějších cípů přes Švýcarsko, Rakousko a Benelux státy, to bylo naše potěšení. Zajímavé je, že v době, kdy jsme měli nejméně peněz, jsme nejvíce jezdili do Švýcarska, což zní paradoxně.

Jenomže tehdy jsme platili za jeden švýcarský frank 84 feniků. Dnes je tendence opačná. Tehdy měl frank tak nízký kurs, že jsme si za 40 marek denně pronajali celý byt v Andermattu, v průsmyku sv. Gottharda, ve výšce 1600 metrů s terasou, ložnicí, obývacím pokojem. Byla tam dokonce i garáž, kde se s autem vjelo do výtahu a jelo se dvě poschodí dolů. Dokonce jsme kdysi chtěli ve Švýcarsku žít, ale nepodařilo se to kvůli jejich přísné imigrační politice. To jen v roce 1968, bezprostředně dva měsíce po sovětské invazi, byli Švýčari velkorysí. To se stane jednou za sto let a my jsme to promeškali.

A kde na světě se ti nejvíce líbilo, kam bys jel, kdybys mohl?

Já bych řekl, že nejvíce se mi líbilo Švýcarsko s Rakouskem. Na turistiku je dobrá také Kanada. Kdysi jsem si myslel, že kdybych musel ještě jednou utíkat před Rusy, tak beru svá fotoalba do bedny a utíkám do Kanady. Kanada by mi byla milejší než USA. Kanada je velmi liberální, mluví se tam buď francouzsky nebo anglicky. Kdybych musel, asi bych šel až do Britské Kolumbie, na konec Kanady, k Tichému oceánu. Když už člověk sedí v letadle, tak je jedno, jestli letí do Vancouveru nebo Toronta, ty dvě tři hodiny navíc, to nic není. A je to tam docela evropské. Ve Victorii, hlavním městě Britské Kolumbie, si člověk připadá jako v Londýně.

Pomohlo vám při cestování také to, že jste katolíci?

Díky polským kněžím jsme se vždycky dostali tam, kam bychom se jinak vůbec nepodívali. Vždycky jsme měli co do činění s katolickým prostředím: kláštery, fary, přátelství s kněžím a tak. To se táhne v našem životě jako červená nit. Například Svatou Horu jsme poznali díky klášteru Weltenburg. Za komunismu, když jsme sem nemohli jezdit, jsme několikrát byli ve Weltenburgu na exerciciích. Po převratu jsme hledali nějaké exercicie v Čechách, a tak jsme se dostali na Svatou Horu.

Dále Fatima v Portugalsku. Přátelství s Fatimou začala v roce 1978. Díky mamince mé manželky jsme získali kontakt na jistého benediktina, P. Stefana Ruthmeiera. Jeho bratrancem je P. Luis Condor, který je asi už padesát let sekretářem biskupů, do jejichž diecéze Fatima spadá. P. Ruthmeier se nám nějak chtěl odvděčit,

a tak nás poslal do Fatimy a svěřil do péče P. Condora. Tak jsme letěli. Když jsme ale přijeli do Fatimy, čekalo nás veliké překvapení. P. Condor nám dal k dispozici nějaké biskupské apartmá, všecko v bílém mramoru. Venku bylo 36 stupňů, ale v bytě byl příjemný chládeček. A tak jsme s našimi dětmi, bylo jim tehdy deset a dvanáct, bydleli asi 100 m od baziliky a měli jsme výhled přímo na kostel. Naše přátelství se ještě upevnilo, když byl později v Augsburgu fatimský kongres.

Jaký je Augsburg, město kde žijesh?

Pokud by měl někdo odvahu přijet do Augsburgu, zjistí, že Augsburg je jedno z nejstarších měst v Evropě. Žijeme teď v roce 2007. Ale podle Augsburgu by se muselo říci, že je rok 2022, protože jej založil císař Augustus 15 let před narozením Krista. Latinsky se Augsburg jmenuje Augusta Vindelicorum. Je to staré město. Žily a žijí tam významné osobnosti: Welser, Fugger, Schätzler, Mozart a Biener (smích). Otec Wolfganga Amadea Mozarta, Leopold Mozart, bydlel ve Fuggerei. Fuggerei je nejstarší sociální sídliště v Evropě, je to takové

městečko, kde dodnes lidé platí jen symbolické nájemné. Fuggerei je staré téměř 500 let, vzniklo roku 1530. Dnes tam stojí roční nájem 1,71 € za byt, to je asi cena za půl krabičky cigaret. Má to samozřejmě své podmínky: měsíční příjem nesmí být vyšší než více jak... kdysi to bylo 800 marek, žadatelé o nájem musí minimálně 20 let žít v Augsburgu a ještě je tam jedna podmínka, kterou si nepamatují. Každý byt má kuchyň, pokojíček, koupelnu a v prvním poschodí ložnici. Fuggerei má i svůj kostelíček, který dnes opatruje polský kněz.

Kdo to vlastně byli ti Fuggerové?

Fuggerové byli rodina obchodníků s textilem, kteří nesmírně zbohatli a byli na tom ve své době tak dobře, že jako nejbohatší lidé středověku půjčovali peníze králům, císařům i papežům. První z nich, Jakub Fugger, který žil v 16. století, byl nesmírně schopný obchodník s textilem a později s drahými kovy, především se stříbrem. Obchodoval s Itálií, zejména s rodinou Medici z Florencie. V té době byl Augsburg velice bohatý. Ve městě tehdy pracovalo přibližně tři a půl tisíce zlatníků a kovotepců, kteří byli vyhlášenými šperkaři. Mnohá císařská a královská obydlí obohacují stříbrné věci původem z Augsburgu. (Na Svaté Hoře máme augsburské stříbrné zlacené hodiny v podobě mariánského sloupu z konce 17. století – pozn.)

Během Druhé světové války, v únoru roku 1944, byl Augsburg ze šedesáti procent zničen anglo-americkým leteckým bombardováním. Ze skvostné radnice zůstaly například jenom boční zdi. Na radnici je úchvatný Zlatý sál, který se podařilo zrekonstruovat k dvoutisícím výročí založení města v roce 1985. Jen rekonstrukce zlatého stropu stála více než pět milionů marek. Katedrála přežila, přežil i kostel sv. Ulricha. Mimochodem sv. Ulrich (Oldřich), patron města, byl prvním svatým, který byl kanonizován papežem, před tím to byla záležitost biskupů anebo se tak dělo jen přenesením ostatků. Druhým světcem, takto kanonizovaným, byl potom český patron svatý Prokop.

Augsburg měl však i své stinné stránky. Můžeme slyšet o luteránech augsburského vyznání.

Martin Luther žil v Augsburgu při kostele svaté Anny jako mnich a tady se v něm rodily myšlenky. Kolem roku 1520 byl nucen z města utéct, protože mu hrozilo odsouzení. O vlásek unikl zatčení, utekl na poslední chvíli přes bránu Frauentor směrem na sever na Weimar a tak dále, kde pak vyvěsil na dveře kostelů svých 93 tezí. Od té doby byl Augsburg s katolicismem na štíru. Dnes jsme pro změnu centrem ekumenismu. Právě v kostele svaté Anny byl roku 2002 veliký sněm evangelických a katolických nejvyšších představitelů, kde se podepsalo společné prohlášení o učení o ospravedlnění. Nauka o ospravedlnění byla prvním sporným bodem, na němž se odštěpili luteráni od katolíků.

Významnou postavou Augsburgu byl arcibiskup Josef Stimpfle. Pan kardinál Vlk na něj rád a často vzpomíná a má dokonce od něj náprsní kříž...

Když jsme přišli do Augsburgu, byl asi tři roky augsburským biskupem pan doktor Josef Stimpfle. Byl to velký mecenáš utečenců, jako jsme byli my. Jedním slovem – byl to otec. K němu mohl přijít kdokoli a kdykoli.

Seznámili jsme se následovně: Když byl pan arcibiskup Stimpfle ve Fatimě, dostal tam láhev koňaku, snad stoletého. Ale on ji nechtěl vzít s sebou a říkal: „Nemohu si ji vzít s sebou. Mám sice diplomatický status, ale nechci to zneužívat. Pošlete mi to.“ Později ji přivezl P. Stefan Ruthmeier, bratranec toho P. Condora, a já jsem s ním měl za úkol jít k biskupovi a tu lahev koňaku předat. Samozřejmě, otec biskup byl na dovolené, a tak to zůstalo na mně. Později jsem se tam tedy vydal sám a hezky jsme si popovídali. A on hned: „Já bych chtěl poznat vaši rodinu, přiveďte mi vaše děti.“ Já jsem ovšem nebyl tolik troufalý a nešli jsme tam.

Později jsem byl v kontaktu s biskupem ještě v souvislosti s organizováním nej-různější pomoci. Vždycky jsem se snažil sehnat peníze pro různé fary v Čechách, Polsku, například v Zakopaném. Potřeboval jsem od něj k tomu doporučující list, aby si někdo nemyslel, že si ty peníze potom strkám do kapsy, a on jej vždy ochotně vystavil.

Arcibiskup Stimpfle byl velmi milý pán. Kromě jiného byl velkým přítelem Karola Wojtyły, ještě z dob, kdy byl kardinálem v Krakově. V té době spolu pracovali na zmírnění napětí mezi Polskem a Německem, s nimi také ještě biskup Alfons Nossol z Opole. Oni to byli, kdo měli také společně tu velkou odvahu, že

zorganizovali transport sochy Panny Marie Fatimské do Moskvy. Kdo by počítal s tím, že celý ten zvrát toho komunismu, že to projde tak bez krveprolití. Když si uvědomíme, co Sovětský svaz vůbec znamenal, co to bylo za sílu a za potenciál. Ale poselství Fatimy s tím počítalo.

Arcibiskup Stimpfle byl zkrátka výborný člověk. Zemřel 12. září 1996. Byl jsem na jeho pohřbu.

Nyní jste tu u mě oba. Ty i tvoje manželka. Budete za krátký čas slavit zlatou svatbu. Co byste vzkázali mladým manželům? Jak se dožít zlaté svatby?

Dá-li Bůh, chceme v srpnu letošního roku velmi skromně poděkovat za padesát let manželství. Zažili jsme už různé elegantní zlaté svatby, i v našem „bunkru“, v tom našem farním kostele Dvanácti apoštolů, kde tomu například předsedal emeritní řezenský biskup Manfred Müller, protože on u nás dříve působil. My to ale uděláme jen v rodinném kruhu. Mše svatá a hotovo.

Jaký je váš recept na manželský život?

Nám se vždycky osvědčilo, když jeden druhému promine. V manželství jdou ti dva vždycky stejnou cestou, stejně tak, jako má železnice dvě koleje, a nesmí se tedy jeden od druhého vzdálit. Jde o to, aby měli v zásadě stejné úmysly a cíle. Že jeden druhému vycházejí vstříc. Absolutní tolerance. Jde také o to, aby v tom byla spravedlnost, což je vždycky těžké dodržovat. Samozřejmě, důležitý je dialog, je

životně nutné spolu mluvit spolu. Když jeden s druhým nemluví, to je smrt a útek. To je potom jako na hřbitově. Na hřbitově je monolog, tam mluvím k tomu mrtvému, a on nic. Jestliže však žijeme, musíme stále usilovat o dialog. Tolerance, dialog a víra v Boha. To je ta kostka cukru, s níž si oslazuji život. Víc nepotřebuji.

(pokračování v příštím čísle)

S Arthurem Bienerem hovořil P. Stanislav Příbyl

Zprávy ze Svaté Hory

- ☐ V pátek 1. června se sešel nově zvolený Výbor Matice Svatohorské ke svému mimořádnému zasedání, aby ze svého středu zvolil novou předsedkyni, jíž se stala Věra Langová, místopředsedkyni, kterou byla zvolena Jana Hovorková, a jednatelku, jíž se stala Anna Blachowiczová.
- ☐ V neděli 3. června v 9 hodin a v pondělí 4. června také v 9 hodin se mše svatě zúčastnila skupina poutníků z bavorského Wemding. Obě mše svatě byly česko-německé.
- ☐ V úterý 5. června se konala Pouť Diecézní charity České Budějovice. Hlavním celebrantem mše svatě v 10 hodin byl P. Hugo Josef Pítel, O. Praem, koncelebroval Mons. Josef Šich, prezident Charity ČR. Po mši svatě následovala pro zúčastněných asi sto osob přednáška Mons. Šicha a oběd v refektáři.
- ☐ V pátek 8. června se ve 13 hodin sešel Výbor Matice Svatohorské, aby projednal další kroky ve financování stavby nových chórových varhan pro svatohorskou baziliku.
- ☐ V sobotu 9. června a v neděli 10. června přijeli na Svatou Horu poutníci z okolí bavorského Wemding.
- ☐ Oslava Božího těla s průvodem se konala v neděli 10. června při mši svatě v 9 hodin.
- ☐ V sobotu 16. června a v neděli 17. června Svatá Hora oslavila 275. výročí Korunovace milostné sošky Panny Marie. Hlavním celebrantem mše svatě v neděli v 9 hodin byl rada Apoštolské nunciatury v Praze, Mons. Marek Soczyński. K této příležitosti byla vydána stříbrná a bronzová pamětní medaile a pamětní razítko. Více na jiném místě tohoto časopisu.
- ☐ V úterý 19. června se od 10 hodin na Svaté Hoře konala vikariátní konference vikariátu Rakovník a vikariátu Vlašim.
- ☐ Ředitel Arcidiecézní charity Praha Ing. Jaroslav Němec se svou ženou Pavlou oslavili v sobotu 22. června mši svatou ve 13 hodin dvacáté výročí svatby. Hlavním celebrantem byl biskup Karel Herbst, koncelebrovali P. Jan Baxant a P. Stanislav Příbyl.
- ☐ V sobotu 23. června v 10 hodin přijali v katedrále svatého Víta z rukou kardinála Miloslava Vlků kněžské svěcení redemptoristé Roman Janáč, Jiří Ondovčák a Jan Sokulski. Společnou primiční mši svatou sloužili novokněží v neděli 24. června v 9 hodin na Svaté Hoře. Kazatelem byl P. Petr Beneš. Více na jiném místě tohoto časopisu.
- ☐ V pátek 29. června proběhlo zasedání Nadačního fondu na Svatohorské schody a zvelebení okolí.
- ☐ V sobotu 30. června přijeli na Svatou Horu poutníci z Rohr in Niederbayern s opatem Gregorem Zippelem, OSB, který předsedal mši svatě v 10 hodin.
- ☐ Novokněz P. Jiří Ondovčák sloužil v neděli 1. července primiční mši svatou v Ostravě - Zábřehu. Kázal P. Petr Beneš.
- ☐ Ve čtvrtek 5. července přijeli na Svatou Horu poutníci z Portorika.
- ☐ V neděli 8. července sloužil novokněz P. Jan Sokulski primiční mši svatou v Szerzyny (Polsko) a rovněž novokněz P. Roman Janáč měl primici v Lačnově, při které kázal P. Stanislav Příbyl.
- ☐ Chrámový chlapecký sbor Les Petits Chanteurs de Lyon-Maitrise de la Primatiale z francouzského Lyonu koncertoval ve svatohorské bazilice ve čtvrtek 19. července v 18.30 hodin.
- ☐ V neděli 22. července byla mše svatá v 9 hodin přenášena ČRo2 Praha.

Opravy na Svaté Hoře

■ Ke konci roku 2006 byly nainstalovány další kamery systému CCTV, které pomáhají službě v sakristii monitorovat provoz v areálu Svaté Hory. Výstup jedné z těchto kamer můžeme nalézt na internetových stránkách Svaté Hory. Poté, co se nám podaří do obrazu zakomponovat i zvuk z baziliky, vznikne jakási internetová televize. Návštěvníci stránek tak budou moci on-line sledovat bohoslužby z baziliky. V tomto roce bude kamerový systém rozšířen o další komponenty v hodnotě 330.000,- Kč. Celková hodnota systému má dosáhnout necelých 3 milionů korun. Tato investice je dotována Ministerstvem kultury v rámci programu ochrany památkových objektů.

■ V rámci oprav následků lednové vichřice bylo již opraveno oplechování hlavní věže baziliky, rovněž střechy na proboštství a klášteře. Před realizací je oprava korouhve a makovice na hlavní věži.

■ Pokračují restaurátorské práce v kapli svaté Máří Magdalény. Tuto akci podporuje svým grantem Středočeský kraj. Na rok 2007 jsme obdrželi dotaci ve výši 345.000,- Kč. Kaple je velmi vzácná svou ojedinělou krápníkovou výzdobou, která je však vlivem vlhkosti vážně poškozena. Rovněž vstupní dveře do této kaple jsou značně poškozeny.

■ Na začátku června byl nainstalován nový bezdrátový systém pro přenos zvuku při bohoslužbách u Korunovačnického oltáře. Poprvé bylo nové ozvučení venkovních prostor použito při oslavě Božího těla, v neděli 10. června.

■ Uvažujeme o generální rekonstrukci fasád a kamenných prvků v celém areálu Svaté Hory. Zde se však neobejde-

me bez zásadní pomoci státu, protože náklady odhadujeme na desítky milionů korun.

■ Další vizí je rekonstrukce a případná přístavba Exercičního domu. Ani zde se neobejdeme bez dotací. Rovněž tato akce by se pohybovala v řádech desítek milionů korun.

Prosím Vás o pomoc Vašemu poutnímu místu. Konto na opravy je 35-520395309/0800, konto na běžné potřeby a provoz Svaté Hory je 520395309/0800 u České spořitelny Příbram.

Za dobrodince se denně modlíme a v pátek v 7.00 hodin je za ně sloužena mše svatá.

P. Stanislav Příbyl, CSsR

Restaurátorské práce v kapli sv. Máří Magdalény

Kněžské svěcení 23. června 2007

Sobota 23. června byla dnem vskutku slavnostním. V katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha se konalo kněžské svěcení pěti jáhnů. Tato událost je velkou radostí pro Kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele, neboť tři z nich jsou právě redemptoristé.

To, že se dnes koná velká slavnost, mohli všichni příchozí poznat už na Třetím hradním nádvoří před katedrálou. Zde se totiž shromáždila skupina hudebníků z Valašska, kteří přijeli, aby doprovodili svého rodáka, jednoho z jáhnů, při dnešní slavnosti; oděni v tradičních krojích, s klobouky ozdobenými pentlemi a jalovcem, zahájili mariánskou písní a přidávali další a další skladby.

Kardinál Miloslav Vlk, doprovázený svým sekretářem, se v katedrále nejprve pozdravil s jáhny a jejich rodiči. Dále se všichni nachystali k bohoslužbě a v 10 hodin mohla slavnost začít.

Při promluvě pan kardinál zopakoval a vyzdvihl slova vstupního zpěvu „Vstupte před Hospodina s jásosem“, promlouval ke všem přítomným. Při zpěvu „Veni creator spiritus“ všichni vzývali Ducha Svatého a při zpěvu litaní prosili o přimluvu svatých. Poté už jáhni předstupovali před pana kardinála, on jim uděloval svátost kněžství, když na jejich hlavu vkládal své ruce. Také všichni přítomní kněží vkládali své ruce na hlavy svěcenců, aby vyjádřili tu skutečnost, že přijímají svěcence do společenství kněží.

Nově vysvěcení kněží si upravili štolu kněžským způsobem, aby jim splývala s ramen dolů, a za pomoci kněží, kteří jim stáli blízko na jejich cestě, byli oblečeni do ornátů; následovalo pomazání rukou kněží křížem, neboť rukama budou žehnat a skrze jejich ruce se při proměňování stane z chleba a vína Tělo a Krev Kristova. Poté byly předány novokněžím patěna s hostiemi a kalich s vínem. A novokněží se se všemi přítomnými kněžími pozdravili políbením pokoje.

Při proměňování už kolem oltáře stáli i novokněží a spolu s panem kardinálem dnes sloužili svou první mši svatou.

Atmosféru celé slavnosti dotvářely nejen modlitby a zpěv věřících, hudba a zpěv v podání katedrálního sboru, ale

i slunce, které ozařovalo vitraje a naplňovalo prostor katedrály svým nenapodobitelným kouzlem.

Na závěr novokněží vyjádřili své poděkování všem, kteří je doprovázeli na jejich cestě, po které dospěli až k této slavnosti, vyjádřili také své poděkování panu kardinálovi, neboť skrze jeho vkládání rukou dnes mohli přijmout svátost kněžství. Pan kardinál se též připojil k díkům a zdůraznil to, že dnešní den můžeme přirovnat hoře Tábor, je jakýmsi vyvrcholením, ale dnešním dnem vše nekončí, nýbrž teprve vše začíná; a rozeslal novokněže, jako Kristus rozeslal apoštoly, a světil je modlitbám věřících a novokněžím připomněl, aby pamatovali na slova, která dnes zazněla „Duch Páně, Duch Hospodinův je nade mnou“ a ta aby jim byla oporou v jejich kněžské službě.

Novokněží udělili přítomným novokněžské požehnání, poté následovalo slavnostní biskupské požehnání a za zpěvu chorálu „Svatý Václave“ se pan kardinál spolu s novokněžími odebral do kaple svatého Václava, dále průvod procházel katedrálou a slavnost se končila za doprovodu varhan. Před katedrálou zahrála znovu kapela z Valašska a to byla tečka za dnešní slavností.

Eva Hovorková

Primiční mše svatá

Neméně slavnostní šat jako sobota 23. června 2007, kdy z rukou pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlka přijali kněžské svěcení tři redemptoristé, měla i následující neděle. O slavnosti Narození svatého Jana Křtitele, 24. června 2007, sloužili novokněží svou primiční mší svatou na Svaté Hoře.

Když svatohorské zvony odbíjely devátou hodinu, odebíralo se procesí ambity ke Korunovačnímu oltáři. Doprovázeni svými spolubratry v kněžské službě jej uzavírali P. Roman Janáč, P. Jiří Ondovčák a P. Jan Sokulski. Trojice novokněží přicházela ke slavení první mše svaté.

Ornáty bílé barvy, hudba při bohoslužbě a zdobné květy dokreslovaly slavnostnost tohoto sluncem prozářeného dne. Novokněží poprvé zahajovali mši svatou, naslouchali čtením, evangeliu, kázání P. Petra Beneše, pozdvihovali chléb proměněný v Tělo Kristovo a víno proměněné v Krev Kristovu, vybízeli k pozdravení pokoje, shromážděným věřícím rozdávali nebeský pokrm, byli povzbuzeni radostnými slovy

a přáním svého provinciála P. Stanislava Příbyla, udělovali společné novokněžské požehnání i požehnání s milostnou soškou Marie a trpělivě vkládáním svých rukou žehnali přistupujícím věřícím v dlouhém zástupu.

Ti jim přáli to nejdůležitější pro jejich pastýřskou službu: Boží požehnání, sílu a ochranu Matky Boží Panny Marie, v jejímž domě na Svaté Hoře poprvé sloužili nejsvětější obětí. Všichni tři byli svým řeholním představeným ustanoveni k službě v mariánské bazilice: P. Roman Janáč a P. Jiří Ondovčák na Svaté Hoře a P. Jan Sokulski ve Frýdku.

Jana Hovorková

Jaká byla letošní Korunovace?

O třetí neděli po slavnosti Soslání Ducha svatého, jak stanovil papežský korunovační dekret z roku 1732, se letos na Svaté Hoře konala oslava 275. výročí Korunovace milostné sošky Panny Marie.

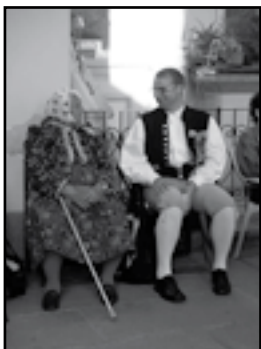
Již v odpoledních hodinách v sobotu 16. června začali ke Svaté Hoře směřovat poutníci, jak jednotlivci, tak i skupiny, aby spolu s místními byli účastní podvečerní vigílie oslav Korunovace, která byla zahájena mší svatou v 17 hodin. Následující mše svatá v 19.30 hodin se kromě mnohých poutníků z Čech, Moravy a Slovenska zúčastnila také skupina poutníků z bavorského Bodenmais. Část z nich přijela spolu s jáhnem Josefem Schlechtem na kole, část autobusem.

Mši svatě předsedal P. Stanislav Příbyl, který v homilii přiblížil tradici korunování soch a obrazů a historické okolnosti Korunovace Panny Marie Svatohorské před 275 lety. Zároveň zdůraznil, že Panna Maria jako Královna si je vědoma toho, že královská důstojnost jí byla dána Bohem prostřednictvím jejího Syna. Je Královnou - služebnicí. Podle jejího vzoru i my, kterým byla dána koruna zodpovědnosti za naše rodiny, přátele, spolupracovníky, máme být pokornými služebnicí těchto našich bližních. Po skončení vlastní mše svaté a Loretánských litaníích zpívaných Svatohorským chrámovým sborem, který rovněž zajišťoval hudbu při liturgii, vyšel světelný

průvod. Průvod věřících, v čele s křížem, kněžími oděnými do pluviálů a asistencí, za zpěvu mariánských písní procházel ambity, Březnickou bránou ke svatohorské studánce, po obvodu Svatohorského náměstí zpět ke Korunovačnickému oltáři. Po modlitbě Anděl Páně, požehnání milostnou soškou Panny Marie a poutnické písní „Horo krásná, spanilá“, doprovázely svatohorské zvony poutníky k domovu.

Vlastní Korunovace byla oslavena v neděli 17. června mší svatou v 9 hodin. Kromě stovek poutníků přítomných na Svaté Hoře se společenství věřících rozrostlo o posluchače Radia Proglas, které slavnostní mši svatou přenášelo. Mši svatou předsedal Mons. Marek Solczyński, rada Apoštolské nunciatury v Praze, který byl přivítán správcem Svaté Hory P. Stanislavem Příbylem. O významu titulů Panny Marie jako Královny milosrdenství, Matky milosrdenství a Prostřednice milostí kázal Mons. Solczyński ve své homilii (více na jiném místě tohoto časopisu). Slavnostnost mše svaté podtrhla Messe de St. Cecílie od Charlese Gounoda, která byla v podání spojených sborů a orchestru pod taktovkou Pavla Šmolíka při mši svaté provedena. Po modlitbě pro získání plnomocných odpustků a Velkém svatohorském zdrávasu následoval

Korunovační průvod, uprostřed něhož byla na nosítkách nesena Panna Maria Svatohorská. Milostnou sošku mohli věřící následně uctít. Odpoledne od 13.30 hodin proběhla v bazilice mariánská pobožnost. Za slunečného počasí, které provázelo oba dny oslav výročí Korunovace, se ve 14 hodin u Korunovačnického oltáře konal koncert. Na poděkování bylo provedeno Bizetovo Te Deum laudamus. Po odpolední mši svaté byly oslavy Korunovace zakončeny zpívanými mariánskými nešporami v bazilice.

Jako vzpomínku na 275. výročí Korunovace milostné sošky Panny Marie Svatohorské si poutníci mohli na Svaté Hoře zakoupit pamětní medaili, vydanou k této příležitosti. Podle návrhu Jana Čáky ji v stříbrném a bronzovém provedení razila Státní mincovna v Kremnici. Současně bylo vydáno pamětní razítko, které bylo k dispozici v sakristii a ve Svatohorském poutním muzeu.

redakce

Medaile k 275. výročí Korunovace

15. června 2007 vyšla k 275. výročí Korunovace milostné sošky Panny Marie Svatohorské pamětní medaile.

Byla vydána v počtu 60 číslovaných exemplářů

v provedení patinované stříbro a 200 kusů v bronzovém provedení. Oba druhy medaile mají průměr 50 mm a jsou uloženy v etujích (krabičkách).

Na aversu medaile je Korunka Panny Marie Svatohorské a mariánský monogram, z nichž vycházejí paprsky. Po obvodu je nápis 275. výročí Korunovace P. Marie Svatohorské * 1732 - 22.VI. - 2007.

Na reversu je soška Panny Marie Svatohorské, z níž vycházejí paprsky, a pod ní areál Svaté Hory od východu a dvě ratolesti.

Na horním okraji je nápis Mons Sacer in Bohemia.

Medaile byly raženy v mincovně v Kremnici na základě grafického návrhu Jana Čáky a jsou dílem medailéra Štefana Novotného.

Bronzové medaile jsou ještě k dostání ve Svatohorském poutním muzeu za 355,- Kč (včetně DPH).

Medaile je také možné zaslat na dobírku.

Objednat si je můžete na adrese: sm@sacromontana.cz.

Dobrá kniha:

Joachim kardinál Meisner: Er war mein Freund (Ein Zeugnis aus der Nähe)

Pattloch Verlag: München, 2007

Kniha „Una vita con Karol“ představená v této rubrice v minulém čísle časopisu vyprávěla formou rozhovoru o životě Jana Pavla II. očima jeho někdejšího sekretáře a dnes krakovského arcibiskupa Stanislaw Dziwisze. Útlá knížečka „Er war mein Freund“ (Byl mým přítelem) je, jak stojí rovněž v jejím podtitulu, také svědectvím z blízka, svědectvím kolínského arcibiskupa Joachima kardinála Meisnera o Janu Pavlu II., o společníkovi na cestě. Kardinál Meisner v samém úvodu knihy říká: „Společně putování s papežem Janem Pavlem II. patří k jedinečným Božím darům, které jsem v mém životě mohl obdržet“ (s. 7).

V první části knihy vypráví Joachim kardinál Meisner o přátelství s Janem Pavlem II. a o papeži samotném. Druhá část je pak rozhovorem novináře preláta Ericha Läuferera s kardinálem Meisnerem.

Joachim kardinál Meisner vypráví o prvním setkání s tehdy ještě kardinálem Wojtyłou: „Poprvé jsme se setkali v září roku 1975 při příležitosti podzimní

pouti katolíků z Durynska v erfurtském dómu. Erfurtský biskup Aufderbeck pozval na tuto pouť tehdy ještě za hranicemi Polska ne příliš známého krakovského arcibiskupa, aby této hrstce katolíků v tehdejší NDR ze své zkušenosti ukázal, že ač žijí jakoby v ghettu, patří ke světové katolické církvi. Kardinál Wojtyła jako biskup ze zahraničí nemohl oficiálně mluvit k občanům NDR, proto nemohl při mši svatě kázat. Mohl tedy kázat tehdy nově vysvěcený pomocný biskup erfurtský, Joachim Meisner, zatímco krakovský arcibiskup mohl na konci před požehnáním říci několik slov shromážděným katolíkům z Durynska. Těchto několik slov na závěr bylo ovšem stejně tak dlouhých jako promluva. A od této poutní mše svatě to bylo tak, jak se říká, že jsme se hledali a našli. Ještě po letech mi pořád Svatý otec připomínal mou promluvu a pamatoval si tři body, do nichž jsem tehdy promluvu rozdělil“ (s. 7-8). „Svatý otec byl pro mě otcovským přítelem. Byl o třináct let starší než já. Svěho otce jsem ztratil už ve válce. Když jsem se poprvé setkal s Karolem Wojtyłą, bylo to, pravděpodobně z obou stran, něco jako stejná lidská vlnová délka, stejná teologická vlnová délka, a to také ohledně našeho životního příběhu. Udělal na mě neobyčejný dojem, plný důvěry. Tykal mi, ale já jsem mu nikdy netykal. Ale v jeho přítomnosti mohl člověk pociťovat to, co člověk musí cítit, když už jako dospělý muž má ještě vlastního otce“ (s. 40).

Kardinál Meisner vzpomíná na Wojtyľův boj polské církve proti komunistickému režimu nebo na atentát spáchaný na Svatého otce, který kardinál Meisner nazývá „úderem ze tmy“ a dodává: „Jsem hluboce přesvědčen o tom, že takoví pastýři jsou daleko více vystaveni ďáblovým útokům. V atentátu na Svatého otce 13. května 1981 současně vidím obrovský úder pekla proti tomuto Božímu služebníkov“ (s. 20). Když pak o deset let později, 13. května 1991, přijel Jan Pavel II. do Fatimy, aby znovu děkoval Panně Marii za záchranu, a zdravil se s kardinály, řekl mu kardinál Meisner: „Svatý otče, srdečně Vám blahopřeji k narozeninám!“ Svatý otec s trochou nepochopení pokračoval k dalším, ale pak se vrátil a řekl: „Pan kardinál má pravdu, dnes slavím narozeniny. První život mi dal Bůh v mé vlasti ve Wadowicích. Druhý život mi dal na Svato-petrském náměstí v Římě“ (s. 29-30).

O době, kdy byl Joachim kardinál Meisner biskupem v Berlíně (1980 – 1988), říká: „Vždy, když jsem během těchto let navštívil Svatého otce, měl pro mě velké pochopení. Přitom mi humorně říkal: ‚Tvá pravá ruka je kapitalistická, levá komunistická, ale tvé srdce – díky Bohu – je katolické‘“ (s. 23).

Na papeže Jana Pavla II. a jeho přesvědčení o komunistické nadvládě ve střední a východní Evropě koncem 80. let vzpomíná kardinál touto příhodou: „Papež mi řekl, že budu prvním východním Němcem, který půjde do západního Německa. Potom mě budou následovat mnozí. A mnoho západních Němců půjde do východního Německa, protože se zhroutí systém. Já jsem na to Svatému otci odvážně odpověděl, že tomu prostě nemohu věřit. (...) Na můj dotaz, zda má Svatý otec pokyny od tajných služeb, ukázal k nebi a řekl: ‚Tam je moje tajná služba‘“ (s. 26).

„Rád popisuji papeže jako muže, který byl jako profesor tak chytrý ale přitom tak zbožný jako dítě, které jde k prvnímu svatému přijímání“ (s. 9), říká o hluboké a pevné papežově víře kardinál Meisner, nazývá jej mužem modlitby a pastýřem, jehož život pramenil z eucharistie. Když kardinál Meisner mluví o papežově nemoci a utrpení, upozorňuje na to, že „papež byl daleko od mínění, že by mohl být ráj na zemi. Znal křehkost lidského bytí, protože ji pociťoval i na svém vlastním těle. (...) Následky atentátu, Parkinsonova choroba a přibývajícím věkem však papeži nezabránilo, aby významně omezil svou činnost. Zcela naopak, nemoc mu přinášela hlubší spojení s Kristem. (...) Záběry z velkých bohoslužeb z posledních let ukazovaly papeže, který se tak pevně musel držet berly zakončené křížem, jako by s ním srostl v jedno. To nebyla náhoda, ale to byla jeho existence: být jedno s ukřižovaným Kristem. Věděl, že kříž je minus proměněné v plus Božím zásahem“ (s. 27-28).

Joachim kardinál Meisner neopomíná zmínit význam rodin a mladých lidí, kterým papež Jan Pavel II. přikládal tak významnou úlohu ve světě. Kardinál Meisner vzpomíná na Světové setkání mládeže v Paříži (1997), kdy mu Svatý otec řekl, že by si přál, aby další setkání bylo v Kolíně. To se však stále od-souvalo, protože poslední setkání ve 20. století mělo být v Římě, další pak na jiném než evropském kontinentě, v roce 2004 by setkání konkurovalo Olympijským hrám v Athénách. Nakonec byl termín světového setkání mládeže stanoven na srpen 2005. „Když jsem přišel k jeho smrtelnému lůžku, zdrcen jsem se sám sebe ptal, jak to teď může pokračovat? ‚Svatý otče, čekali jsme na to osm let (...) a teď? Pamatuji si přesně den a hodinu, kdy mi jakoby dal na srozuměnou: ‚Budu tam a s novým papežem vám připravím takové světové setkání mládeže, na které ještě dlouho budete vzpomínat! – A tak se to skutečně stalo. Ti, kteří jdou do věčného domova, nejdou od nás pryč, jen nás předcházejí. Jejich smrt je přechodem z jedné Boží ruky do druhé. Přes Boží srdce zůstáváme s nimi v živém spojení‘“ (s. 37-38).

Kardinál Meisner uzavírá vzpomínky na papeže Jana Pavla II. slovy: „Děkuji, Svatý otče, za všechno, co jste mi během třiceti let našeho společného putování dal. Toto putování není ještě u konce. Má cesta pokračuje. Jsem si jist, že se mnou zůstáváte, ale nyní snad ještě působivěji“ (s. 38).

Český překlad tohoto titulu připravuje k vydání Karmelitánské nakladatelství.

Jana Hovorková

Homilie

Mons. Marka Solczyńskiego,
rady Apoštolské nunciatury v Praze,
při příležitosti oslav 275. výročí
Korunovace milostné sošky
Panny Marie Svatohorské.

Buď zdráva,
Královno milosrdenství,
slavná Matko Kristova,
útěcho kajících
a naděje ubohých!

Drazí bratři a sestry,

těmito slovy dnešní liturgie zdravíme Marii, která je na tomto místě po více než 500 let uctívána jako Královna a Matka. Podobně jako naši předkové, i my přistupujeme s důvěrou k jejímu královskému trůnu, umístěném na této posvátné hoře. Výmluvným znamením zvláštní duchovní přítomnosti Panny Marie zde je její soška, nazývaná „milostná“, kterou podle rozhodnutí papeže Klementa XII. korunoval v roce 1732 pražský pomocný biskup Johann Rudolf Špork. Od toho okamžiku je výročí Korunovace sochy Panny Marie Svatohorské, které každoročně připadá na třetí neděli po Svatodušních svátcích, největší událostí slavenou v této svatyni - mohli bychom říci: jejím poutním svátkem. Dnes si tedy připomínáme 275. výročí zmíněné Korunovace.

Jsem velmi vděčný otci Stanislavu Příbylovi, rektorovi kostela a strážci svatyně, že mne pozval, abych předsedal slavnostní mši svaté ke cti Panny Marie na tomto místě, kam přicházejí mnozí k trůnu své Královny a Matky, aby v pokorné modlitbě před její zázračnou soškou našli inspiraci a ochranu pro všechny jejich každodenní námahy.

Královna milosrdenství

Formulář zvolený pro tuto mši svatou obsahuje některé tituly, s blahoslavenou Pannou Marií často spojované: Královna milosrdenství, Matka milosrdenství, Prostřednice milostí... Pokusíme se nyní lépe pochopit jejich význam.

Titul 'Královna' bezprostředně vede myšlenky ke Králi Ježíši Kristu, jehož je Maria Matkou a od něhož přijala královskou korunu. Je pravdou, že Kristus králuje v našich srdcích, v našich myšlenkách a v našich každodenních volbách a tím vlastně v celém našem životě. Je však stejně pravdou, že ta, která stojí po boku svého Syna jako Královna, činí nemálo pro nás a spolu s námi.

Dnešní liturgie oslavuje blahoslavenou Pannu jako: Královnou milostivou, která sama dobře poznala (Boží) laskavost a která se ujímá všech těch, kdo se k ní utíkají a naslouchá všem, kdo k ní ve svých nesnázích volají o pomoc.

Myslím, že popis toho, co Maria činí pro nás jako naše Královna, se dotýká našich srdcí. Kdo z nás ve složitých okamžicích života nehledal a nenašel dobrotivost a velkorysost Mariinu! Kolikrát, když jsme se snažili obdržet nějakou mimořádnou milost, jsme místo našeho Krále Pána Ježíše požádali o její zprostředkování přímo naši Královnou Marii! O tom autenticky svědčí tato zázračná soška. Kolik modliteb vyslyšel Bůh na tomto místě jenom proto, že zde bylo vzýváno jméno jeho Matky! Takový je úkol každé královny: povzbuzovat vlídnost králů vůči jejich poddaným. Tak jednala i královna Ester, jak jsme to četli v dnešním prvním čtení.

Matka milosrdenství

Dalším titulem, kterým církev blahoslavenou Pannu Marii oslovuje, je 'Matka milosrdenství'. Řekl bych, že jak snadnost, se kterou se obrácíme na Marii, abychom ji požádali o pomoc, tak i účinnost její přímluvy se rodí ze skutečnosti, že ona je Matkou našeho Spasitele. Dalo by se říci, že Mariino mateřství ji činí ještě bližší tomu, kdo v rozličných životních situacích u ní hledá lidskost, pochopení, soucit a solidaritu, které častokrát nenachází u druhých lidí, kteří jsou mu nablízku. Mariino mateřství se zvláštním způsobem dotýká srdcí žen, zvláště žen vdaných a maminek. Avšak i muži mohou být snadno osloveni Mariiným mateřstvím, vždyť prakticky všichni vyrůstali v rodině a mnozí z nich jsou nebo byli otcové.

Vědoma si tohoto zvláštního rysu blahoslavené Panny Marie, obrací se na ni církev právě jako na: Matku milosrdenství, vždy ochotnou vysly-

šet prosby svých dětí, vyprosit jim (Boží) milost a dosáhnout pro ně odpuštění hříchů.

Prostřednice milostí

Je ještě jeden titul Marie, který bych dnes rád připomněl také proto, že se dobře váže k naší dnešní slavnosti. Církev nazývá Pannu Marii 'Prostřednicí milostí'. Stejně jméno má také zázračná soška Panny Marie Svatohorské, nazývaná milostná.

V eucharistické modlitbě, která připomíná toto oslovení, se říká, že Maria je prostřednice milostí, nepřestává za nás prosit svého Syna, aby obohatil svou milostí naši chudobu a svou mocí posilnil naši slabost.

Pokud správně chápeme, tyto tři tituly, kterými dnešní liturgie oslovuje Marii, pak jsme v myšlenkách vedeni k Panně Marii jako k ženě, která mimořádným způsobem učinila zkušenost s Božím milosrdenstvím. A tuto svou zkušenost chce ona sdělit také nám, svým dětem.

Ve svém chvalozpěvu Magnificat, který nám dnes připomněl žalm, Maria dvakrát chválila Boha za jeho milosrdenství: „Jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí,“ a: „Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství.“

Jakoby nám těmito slovy chtěla Maria říci: moje děti, Bůh je bohatý na milosrdenství! Nemějte strach, otevřete svá srdce a své myslí, svou minulost i přítomnost Božímu milosrdenství! A svatý evangelista Jan připojuje: Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný.

Drazí bratři a drahé sestry,

Ježíšova Matka, když žila na zemi, prosila za snoubence v Káně. A Ježíš v první chvíli neprojevil velké nadšení z naléhavé prosby své Matky, když jí řekl: „Ještě nepřišla má hodina.“ Víme, že tímto výrazem chtěl Ježíš obrátit pozornost k hodině své oběti na kříži a k okamžiku svého vzkříšení z mrtvých, tedy k hodině svého vítězství nad hříchem a smrtí. Pro nás tato Ježíšova hodina znamená hodinu našeho vykoupení.

Dokážeme-li pochopit jisté zdráhání Ježíše vůči prosbě své Matky, která chtěla předběhnout časy stanovené Boží Prozřetelností (jeho nebeským Otcem) pro spásu lidského pokolení, pochopíme také její spěch. Maria se snaží o to, aby Boží milosrdenství dospělo co nejdříve k lidem... Už v okamžiku proměnění vody ve víno při svatbě v Káně.

Symbolika této události nepochybně odkazuje na mši svatou, která je pravou oslavou Ježíšovy hodiny. Právě během liturgie mše svaté se víno spojené s vodou stává Kristovou Krví a chléb se stává jeho Tělem a tato jeho oběť pro naši spásu se naplňuje před našimi zraky. Také v tomto okamžiku Bůh dává své milosrdenství zvláštním a zcela mimořádným způsobem.

Moji drazí,

rád bych vás poprosil, abyste si domů odnesli vzpomínku na dnešní liturgii, vzpomínku na Marii, Královnou a Matku milosrdenství a Prostřednici milostí, která je nyní v nebi. Tam předkládá naše potřeby svému Synu. Mějte stále na paměti, že ona je Královnou milostivou k hříšníkům a milosrdnou k ubohým, na niž se můžeme vždycky spolehnout. Často se k ní utíkejme, abychom na zemi zakoušeli vlídnost Boží a mohli zakoušet jeho slávu v nebi.

Amen.

Mons. Marek Solczyński

Svátosti

– milníky na cestě k Bohu

Symboly křtu a křesťanská výchova

Znamení kříže

Celebrant, rodiče a kmotři označují na počátku křtu čelo dítěte znamením kříže a dávají tak dítěti na cestu živé znamení víry. Křížek na čelo mohou rodiče dítěti dávat každý den, když ho ukládají do postýlky, když dítě vstává a později například když už dítě chodí do školky nebo do školy, v okamžiku, kdy odchází z domova.

Znamení kříže je nejkratší vyznání víry pokřtěného křesťana. Je to znamení příslušnosti ke Kristu, znamení ochrany Boží, je to i jakási duchovní pečť.

Svěcená voda

Je dobrým zvykem si donést svěcenou vodu z kostela domů. To nám připomíná křest. Toto znamení Božího života může být v rodině obnovováno, když otec nebo matka udělají svému dítěti křížek na čelo svěcenou vodou. Připomenutí křtu bude zvláště patrné, když rodiče při příchodu do kostela a odchodu z něho ponoří nejprve ruku do kropenky a potom se dotknou ruky svého dítěte, a tak mu předají svěcenou vodu k požehnání.

Olej

Při křtu se koná dvojitý pomazání. Jedno je před křtem olejem katechumenů druhé po křtu svatým křížmem. První pomazání má uzdravující funkci, protože dává sílu chápat evangelium a osvobozuje z moci zlého. Rovněž posvěcuje, protože dává účast na Ježíšově vítězství nad hříchem a smrtí. Pomazání svatým křížmem dává pokřtěným účast na Kristově kněžské, královské a prorocké důstojnosti a spojuje je s ním pro věčný život. Pomazání křížmem je také znamením radosti a důstojnosti. Oba oleje jsou posvěceny biskupem na Zelený čtvrtek. Podstatnou součástí

výchovy dítěte je posilovat v něm účinky pomazání, totiž učit ho bojovat se zlem a žít z důstojnosti údu Kristova těla.

Křestní svíce

Křestní svíce je znamením Ježíše Krista. V kostele bude zažehnuta od paškálu. Tak bude světlo Kristovo předáno dál. Při významných slavnostech dítěte potom můžeme zapálit křestní svíci i doma, například při jmeninách, narozeninách nebo výročí křtu.

Křestní svíce může být ozdobena křesťanskými symboly, jménem dítěte a datem křtu.

Křestní šat

Bílé šaty, které se oblékají novokřtěnci, nám připomínají, že jsme byli ve křtu „oblečeni v Krista“. I když má rodina vlastní křestní oděv, neměla by jej dítěti oblékat doma, ale až při křtu.

Někde bývá zvykem, že rodiče šijí a vyšívají křestní šaty sami. Často na nich bývá vyšito jméno a datum křtu. Když se narodí další dítě a má křest, je křestní šat doplněn o jména a data sourozenců a často se dědí do dalších generací.

Upomínka na křest

Dítěti můžeme dát na památku i obrázek jeho patrona a krasopisně napsanou upomínku na křest.

Dárky

Ke křtu patří i smysluplné dárky, jako například kříž, kroupka do dětského pokoje či životopis patrona nebo dětská modlitební knížka...

Modlitby a zpěvy

Modlitby a písně posilují důvěru a pocit bezpečí. Proto je důležité se s dítětem denně modlit a také s ním zpívat. Tak se děti od mala naučí základní modlitby, důležité pro křesťanský život, a písně vzbuzující důvěru v Boha.

Uspořádáno podle pastoračních materiálů arcibiskupství Mnichov - Freising

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2007

Při plánování exercicií na rok 2007 jsme se rozhodli nerozlišovat kurzy podle skupin exercitantů, ale tématicky. Všechny uvedené kurzy, pokud není výslovně napsáno, pro koho jsou určeny, jsou zaměřeny všeobecně pro muže i ženy, manžele i svobodné, staré i mladé.

- 13. 8. – 18. 8. Exercicie pro pedagogy a katechety – P. Jaroslav Brož
- 19. 8. – 25. 8. Exercicie pro kněze – P. Jaroslav Brož
- 3. 9. – 7. 9. Exercicie pro ženy – P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
- 12. 10. – 14. 10. Setkání pastoračních asistentů – P. Vladimír Málek
- 23. 10. – 27. 10. „Nalomenou třtinu nedolomí.“ (dny duchovního povzbuzení, sdílení a modlitby pro ty, kterým se momentálně jejich kříž zdá až příliš těžký) – P. Petr Beneš, CSsR
- 4. 11. – 10. 11. Exercicie pro kněze – P. Vladimír Málek
- 11. 11. – 17. 11. „Kněz a jeho osobní vztah ke Kristu“ (exercicie pro kněze) – kardinál Miloslav Vlk

- 22. 11. – 25. 11. Exercicie pro zdravotníky a pracovníky ve zdravotnictví – Mons. Aleš Opatrný
- 25. 11. – 30. 11. „Duchovní život kněze“ (exercicie pro kněze) – P. Jan Baxant
- 2. 12. – 6. 12. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
- 6. 12. – 9. 12. „Hle, tvůj král přichází.“ (uvedení do adventní doby) – P. Petr Beneš, CSsR

Začátek exercicií je první uvedený den v 18.00 hodin. Náklady na jednotlivé kurzy jsou uvedeny na internetu.

Přihlášky jen písemně:

Exerciční dům Svatá Hora 261 80 Příbram II – 591, e-mailem ex.dum@svata-hora.cz, nebo vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>.

Významné akce a pouť

- 1. 8. Slavnost sv. Alfonse, zakladatele redemptoristů. Při mši svaté v 17 hodin složí své první sliby novic David Horáček.
- 5. 8. Bavorská pouť. Mši svatou v 10.30 bude sloužit emeritní biskup pasovský Franz Xaver Eder. Ve 14.30 mariánská pobožnost.
- 15. 8. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Mši svatou v 10.00 hodin bude sloužit kardinál Joachim Meisner. Od 13.30 hodin bude ve Svatohorském poutním muzeu probíhat autogramiáda knih kardinála Meisnera.
- 18. 8. Vigilie poutní slavnosti. Mše svaté v 17.00 a v 19.30 hodin se světelným průvodem.
- 19. 8. Poutní slavnost. Mše svaté v 6.00, 7.30, 9.00 (hlavní mše svatá; následuje průvod s milostnou soškou Panny Marie Svatohorské), 11.00 (tichá mše svatá), 15.30 hodin. V 16.15 hodin zpívané mariánské nešpory.
- 27. 8. Slavnost výročí posvěcení baziliky (1673). Možnost získání plnomocných odpustků.
- 1. 9. Pouť bývalých svatohorských ministrantů. Mše svatá v 9.00 hodin.
- 1. 11. Slavnost všech svatých. Mše svaté v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin.
- 2. 11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé. Mše svaté v 6.00, 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hodin.
- 25. 11. Slavnost Ježíše Krista Krále. Od 12.00 do 15.30 hodin bude vystavena Nejsvětější svátost oltářní.
- 26. 12. V 16.30 hodin nešpory a požehnání nových varhan za účasti pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlka a apoštolského nuncia, Mons. Diega Causero.

Hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

- 12. 8. 17.00 III. koncert duchovní hudby: duchovní hudba pro flétnu, klarinet a varhany
- 19. 8. 9.00 St. Jelínek: Nanebevzetí (proprium), P. Eben: Ordinarium
- 2. 11. 17.00 W. A. Mozart: Requiem
- 25. 11. 9.00 J. Bříza: Mešní proprium

Bohoslužby na Svaté Hoře

- Neděle:** 6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin. V 15.00 hodin modlitba posvátného růžence. V 16.15 hodin zpívané nešpory.
- Pondělí - sobota:** 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin. V 16.30 hodin modlitba posvátného růžence.
- Svátost smíření:** půl hodiny přede mší svatou. Na požádání kdykoli.
- Svátost křtu:** Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.

Svatost manželství:	Je třeba, aby se zájemci o tuto svátost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.
Ve středu	od 18 hodin je ve farním sále katechismus pro dospělé.
Ve čtvrtek	po odpolední mši svaté je adorace.
V pátek	v 7.00 hodin je mše svatá obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.
V sobotu	po mši svaté v 9.00 hodin je pobožnost k Panně Marii s přednesením zaslaných proseb. Prosby můžete zasílat na adresu prosba@svata-hora.cz , vyplnit formulář na http://www.svata-hora.cz nebo zaslat poštou.
V sobotu	po mši svaté v 9 hodin se ve farním sále koná setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz
V postní době	je křížová cesta v pátek od 16.15 a v neděli od 14.45 hodin.
V květnu	po odpolední mši svaté denně kromě čtvrtku a neděle je májová pobožnost.
3. neděle v měsíci	přenáší mši svatou v 9.00 hodin Radio Proglas.

Úřední hodiny farního úřadu:

Pondělí – pátek: 9 – 12; 13 – 15.30 hodin

Svatohorské poutní muzeum

Stálá expozice a sezónní výstavy; Prodejna knih a poutního zboží

Zajišťuje:	Sacromontana, s.r.o., IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261
Tel.:	+420 318 429 943 nebo mobil +420 731 619 800
e-mail:	prohlidka@svata-hora.cz
Po – So	I. – III. 10 – 15 IV. – V. 9 – 16 VI. – VIII. 9 – 17 IX. – X. 9 – 16 XI. – XII. 10 – 15
Ne	I. – XII. 9 – 17

Průvodcovská služba

IV. – IX. v otevírací době stálé expozice; poslední prohlídka začíná hodinu před zavírací dobou. Prohlídka areálu Svaté Hory včetně návštěvy uzavřených prostor s průvodcem.

Prohlídku větších skupin je vhodné rezervovat. Po předchozí domluvě je možné zajistit prohlídku i mimo otevírací dobu. Všechny rezervace je nutné objednávat písemně, e-mailem nebo faxem.

Prohlídka v češtině: 50,- / 30,-; cizojazyčný výklad: 70,- / 50,-; rodinné vstupné: 130,-; děti do 6 let zdarma.

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Římskokatolická farnost Svatá Hora, 261 80 Příbram II - 591, tel. 318 429 930, fax 318 429 934, e-mail: basilica@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu – dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Stanislav Příbyl. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., okresní pobočka Příbram, č. ú. 520395309/0800.
Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Svatohorský e-shop

Na stránkách Svaté Hory byl spuštěn internetový obchod, který návštěvníkům nabízí on-line nákup zboží.

E-shop nabízí zboží, které má úzký vztah ke Svaté Hoře (publikace o Svaté Hoře, Svatohorské oplatky, Víno ze Svaté Hory, zvukové a obrazové nosiče o Svaté Hoře), dále knihy, především z produkce Karmelitánského nakladatelství, svíčky, devocionálie (růžence, domácí požehnání a jiné) a další upomínkové předměty.

Sacro Montana

Realizaci nákupu podporuje zákazník Svatou Horu, protože podstatná část z výtěžku nákupu je určena na opravy a provoz tohoto mariánského poutního místa.

Internetový obchod provozuje Sacromontana, s.r.o. Objednané zboží je zákazníkovi doručeno Českou poštou (v rámci spuštění e-shopu je poštovné zdarma) a nebo si jej zákazník může sám vyzvednout v prostorách obchodu ve Svatohorském poutním muzeu.

E-shop je přístupný z webových stránek Svaté Hory:
<http://shop.svata-hora.cz>.

Neděle má být širokou branou, skrze niž do všedního dne vchází věčný život a síla k celotýdenní práci.

Sv. Terezie Benedikta od Kříže